

N:o 193.

Af Herr Nils Andersson: Angående förändring af 9 § i Kongl. Förordningen den 6 Augusti 1864, angående jordafsöndring.

Uti Kongl. Maj:ts nådiga Förordning den 6 Augusti 1864 angående afsöndring af jord finnes föreskrifvet i 9 § 2 mom.: "Afhandling rörande jordafsöndring skall ingifvas till Konungens Befallningshafvande, som har" — — — "samt pröfva den öfverenskomna afgälden, och densamma, der den befinnes tillräcklig, fastställa," — — —. Och i 3 mom.: "Innan ärendet af Konungens Befallningshafvande afgöres, må icke allenast, der så nödigt finnes, kronobetjeningen höras, utan äfven yttrande af landtmätare inhemtas, om sådant, med hänsigt till afsöndringens betydighet eller andra förhållanden, pröfvas vara af behovet påkalladt".

Detta stadgande synes mig häntyda derpå, att Konungens Befallningshafvande endast undantagsvis skulle höra kronobetjeningen och landmätares yttrande inhemta; det oaktadt förekommer, inom det län jag tillhör, att Konungens Befallningshafvande, så vidt jag känner, med alla inkommande köpeafhandlingar å jordafsöndring så förfar, att ärendet remitteras till kronofogden och häradskrifvaren i orten, hvilka anmodas att på stället i vederhörig ordning uträkna och föreslå den årliga afgäld som i omnämnda nådiga Förordning är föreskrifven.

Sistbemälda tjänstemän utsätta alltid en sådan förrättning på stället, nemligen der afsöndringen egt rum, och tillkalla ej allenast tvänne nämndemän utan äfven en landtmätare, hvilket gör att detta sätt för afgäldens bestämmande blifver i hög grad kostsamt för lägenhetsinnehafvaren, emedan det i många fall förekommer, att kronofogden och häradskrifvaren kan hafva ända till 14 mil till förrättningsstället och landmätaren lika långt om ej längre, hvaraf följer att kostnaderna för en dylik förrättning uppgå ända till 100 Riksdaler och derutöfver; att detta är en onödig omväg och orimlig kostnad för att få en afgäld bestämd, som oftast ej bestiger sig till mera än en å två Riksdaler för året, torde för hvar och en vara lätt att inse.

Då lagstiftarne genom ofvannämnda nådiga Förordning rättvisligen förunnat den mindre bemedlade medborgaren att få ega och besitta en jordlägenhet, sådan han genom besparing af sin arbetsförtjenst kunnat förvärfva, anser jag, att lagstiftaren äfven borde åt samma medborgare bereda utväg att på billigaste sätt få den ifrågavarande afgälden bestämd, och vågar med anledning häraf föreslå Riksdagen besluta:

att 3 mom. 9 § i Kongl. Förordningen den 6 Augusti 1864 angående jordafsöndring måtte förändras till ungefärligen följande lydelse:

Inom hvarje kommun väljes, i kommunalstämma, en dertill lämplig person, hvilken har att tillsammans med tvänne nämndemän, med ledning af tillgängliga skifteshandlingar, afgifva den upplysning och det förslag, som Konungens Befallningshafvande i och för ärendets afgörande kan finna nödigt att infordra.

För den händelse att detta mitt förslag icke skulle vinna Lag-Utskottets bifall, dit jag anhåller att motionen remitteras, torde Utskottet utfinna något lämpligare i den rigtning, att kostnaden för afgäldens bestämmande å jordafsöndringar blifver så billig som möjligt.

Slutligen anser jag mig böra lemna npplysning derom, att jag vid förliden Riksdag väckte en motion i enahanda syfte, men hvilken kom så sent till behandling i Lag-Utskottet, att den ej kunde komma under Riksdagens pröfning.

Stockholm den 25 Januari 1868.

Nils Andersson
från Wermlands län.

N:o 194.

Af Herr C. F. Carlson: Angående tillägg till 15 Kap. 1 § Ärfdabalken.

Bland ofta återkommande frågor, som tagit Representationens tid och pröfning i anspråk, äro de, hvilka angå så kallade danaarf. För några riksdagar sedan väckte jag inom Borgare-Ståndet motion om att dylika arfsmedel skulle få